

וּפְרוּ וּרְבוּ עַל-הָאָרֶץ: יִי וַיֵּצֵא־נֹחַ וּבָנָיו
 וְאִשְׁתּוֹ וּבְנֵי-בָנָיו אִתּוֹ: יֵשׁ כָּל-הַחַיָּה
 כָּל-הַרְמֵשׁ וְכָל-הָעוֹף כָּל רוֹמֵשׁ עַל-
 הָאָרֶץ לְמִשְׁפַּחְתֵּיהֶם יֵצְאוּ מִן-הַתֶּבֶה:
 כַּ וַיָּבֵן נֹחַ מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקַּח מִכָּל
 הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה וּמִכָּל הָעוֹף הַטְּהוֹר
 וַיַּעַל עֹלֹת בַּמִּזְבֵּחַ: כֹּא וַיֵּרַח יְהוָה אֶת-
 רִיחַ הַנִּיחֹחַ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-לִבּוֹ לֹא

יח ונפק נח ובנוהי ואתתה ונשי
 בנוהי עמה: יט כל חיתא כל
 ריחשא וכל עופא כל דרחיש
 על ארעא לורעיטהון נפקו מן
 תבואתא: כ ובנא נח מדבחא
 קדם יי ונסיב מכל בעירא דכא
 ומכל עופא דכי ואסק עלון על
 מדבחא: כא וקבל יי ברעוא
 ית קרבנה ואמר יי במימרה לא

תולדות ובית אהרן והוספות

[יט] טהורין קס: ירושלמי פניי שם, [כ] ונחיס
 קח: קטו: אטח דרבי נחן פ"א, ב"ר פכ"ו א פליד
 ט, שמ"ר פ"ג ב, ויק"ר פ"ב י, נמ"ר פ"ד ח פי"ד
 יב אליהו רנה פ"ה, פקקי דר"א פכ"ג, שו"ע א,
 מדרש שמואל י"ג, ובר ח"א ט: ע"א, [כא] עירובין

סה, סוכה נב, חגיגה טו, קידושין ל, שטעוה לו, ונחיס מו: ירושלמי נכוח פ"ג ה, מכלמח דרשב"י טו יא, ב"ר פכ"ה ב פליד י פמ"ו פס"ו מ, שמ"ר
 פ"ל י, ויק"ר פ"ו ד, נמ"ר פ"ג ד פי"ד יג, עיר השירים רנה רפ"ה, איכס רנה פ"א ג קה"ר פ"ה ג, אסמר רנה פ"ה ג, מנחמאל ישן מנורע, שו"ע
 פכ"ט, פקקי דר"א פכ"ג, ובר ח"א נח: ט: ע"א, פט: קטו: ח"ב קכב: ח"ג טו: נד, קטו: קלח: רטו: רלד, מדה"ג נח כב:

שפתי חכמים

ב* דקשה הלא לא נשאר בעולם חיה או עוף ואין שייך שילכו
 (אליהם) [אל משפחותיהם], לכן פירש קבלו וכו', ר"ל כשהיו
 למשפחותיהם, וזה כוונת ר' יוחנן (סנהדרין קח): למשפחותיהם ולא הם
 עצמן, ודו"ק. (גלי"ט): ג דב"א זה מנא ידע שצריך להקריב קרבן
 והלא לא מצינו שצוה הקב"ה לנח על זה, ועל זה פירש שהסביר מוכחח
 על זה, שלא צוה הקב"ה להכניס וכו', אלא דקשה לפי זה שראוי היה
 לפרש זה על ויבן מזבח או על ויעל עולות. (ר"א מורח"י): ונ"ל לפרש
 ונדאי ידע נח שיקריב קרבן לה: כמו הבל שהקריב קרבן על הטובה שהיה לו מאת השם יתברך מכל שכן נח שניצול ממבול שיביא קרבן במקום
 תודה דארבעה צריכין להודות, אך קשה לרש"י מאי שנא שהביא עולה מכל הבהמה הטהורה ומכל עוף הטהור די לו שיביא קרבן כשכילו ובשכיל
 אשתו ובניו וכלותיו, למה הביא מכל המינים, ועל זה תירץ אמר לא צוה וכו', וק"ל:

מוסף רש"י

[כ] ויקח מכל הבהמה הטהורה. "מן לחס ויחס עוד". נאמר לנח (לעיל ז ב) מכל הבהמה הטהורה, וכשילא ויקח
 מכל הבהמה הטהורה, אמר מה ראה הקב"ה להרבות בנלו, אלא שרצה שאקריב לו מן (משל ט ט):

אבן עזרא

יט למשפחותיהם. כמו למינם. ויש אומרים שהולידו
 בתיבה, וכל משפחה יצאה ולא התערבה באחרת. וזה איננו
 רחוק: כ הבהמה הטהורה. עשר. ולא נדע מספר העוף
 הטהור, כי הוא יותר מהטמא. והנה המזבח בנהו באחד הרי
 אררט: כא וירח. על משקל וינח ככל גבול מצרים (שמות י
 יד), ונפתח הרי"ש בעבור החי"ת שהיא מהגרון, כמשפט לשון

בעל הטורים

כא וירח. ב' במסורת. וירח ה' את ריח הניחוח. ואידך וירח את
 ריח בגדיו (להלן כו כז). וזה הוא שדרשו רבותינו ז"ל (סנהדרין לו).
 שאפילו פושעי ישראל עתידין שיתנו ריח שנאמר וירח את ריח

רמב"ן

(כא) ויאמר ה' אל לבו. לא גלה הדבר לנביא
 בזמן ההוא, רק כיום צוותה את משה בכתיבת
 התורה גלה אליו, כי כאשר הקריב נח קרבנו עלה
 לפניו לרצון, וגזר שלא יוסיף להכות את כל חי. וכבר

בגדיו, אל תקרי בגדיו אלא כוגדיו. וזהו וירח ה' את ריח הניחוח,
 שעתידין ליתן ריח ניחוח. ד"א רמו שנכנס עמו ריח גן עדן (כ"ר סה
 כב), כשהריח את ריח בגדיו או וירח ה':

כתבתי בזה (לעיל ו ה) סוד נרמו לרבותינו ז"ל:
 וטעם בעבור האדם. כי בעבורו נעשו, ואם אדם לא
 חטא היו הם ניצולין אף על פי שהשחיתו גם הם
 דרסם: